Оникій Белдим розтлумачував сни,
 які б не були чудернацькі вони,
 він відав,
 про що́ прилітали видіння
 тривожним солдаткам
 на крилах війни.
 Надії і сльози
 до нього несли —
 не скаже він злого,
 бо зроду незлий,
 не вірили навіть громам похоронок! —
 Белдим хай розплутує долі вузли…
 Сидить, було, в хмарі пахкій димовій,
 замислений, чуйний
 віщун-чародій,
 послуха уважно —
 і скаже поважно:
 — А все оце значить,
 що вернеться твій… —
 До нього приходила й мати моя:
 «Оникію,
 снилось, що зірка сія
 крізь стелю в світлицю…
 ще бачила птицю
 і спів її чула…
 здалось, — солов'я…»
 Він знав усі символи й знаки подій,
 що прийдуть-нагрянуть,
 віщун-чародій…
 Він вислухав матір —
 і мовив незмінне:
 «А значить те, дочко,
 що вернеться твій…
 Бо спів солов'їний —
 то вісник добра,
 а зірка — то значить, тремтить німчура.
 Крізь стелю? —
 то, може, й мені віщування,
 що хату твою перекрити пора…»
 Він все клопотавсь —
 од зорі до зорі,
 копав, і косив,
 і ладнав димарі,
 і свіжа солома на правлених стріхах

світилась не тільки у нашім дворі.

Додому з війни не прийшло півсела,
гіркотною вдячність вдовина була:
«Спасибі, Белдиме…
я чула, що брешеш,
святою ж неправдою
тільки й жила…»
А він перепрошував:
«Дочко, прости,
то так говорив, щоб біду одвести,
а знав я єдине
зі снів ваших дивних:
Ви мусили жити,
а діти — рости…»

1981

Текст наводимо по книзі Антологія української поезії (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, відавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.